

viser det sig, siger det ærede Medlem, at Aktiekapitalen er Gæld, for saa skal Kapitalen udbetales til Aktionærene. Det kan man jo nok sige, hvis man overhovedet kan have en Art Gæld til sig selv, hvad man ikke saa godt kan. Det er Aktionærenes egne Penge, de faar tilbage, men det er dog noget vanskeligt at betegne det som en Gæld for Aktieselskabet. Hele Spørgsmaalet bliver saa meget mere indviklet, som Aktionærene skifter. Hvis man havde at gøre med de oprindelige Aktionærer i Selskabet, kunde jeg bedre forstaa, at man i saa høj Grad accentuerer Tilgodehavendet som Aktieselskabets Gæld. Men alle de oprindelige Aktionærer kan jo være ganske forsvundne efterhaanden og erstattede med andre, og derved bliver det endnu vanskeligere at betegne Aktiekapitalen som Gæld. Det er ikke for mig Hovedargumentet, men det er et af de Argumenter, jeg her anfører.

Men jeg begriber altsaa ikke, hvorfor vi nu skal diskutere det Spørgsmaal. Hvis det ærede Medlem mener, at vi diskuterer det for Fremtidens Skyld, og, som det ærede Medlem sagde, for at man, naar dette Forslag nu er faldet bort, aldrig skal komme tilbage til det, er det en anden Sag. Men dertil vil jeg sige, at det vil nok vise sig for det ærede Medlem, at Fremtiden vil give ham Uret. Saa snart vi kommer til en Behandling af den ordentlige Indkomst- og Formue-skat til Staten — og det kan ikke vare længere end til 1920 efter den nugældende Lovgivning — vil Spørgsmaalet om Beskatning af Aktieselskabers Formue ganske sikkert komme op, akkurat ligesom Spørgsmaalet var oppe, da den store Skattekommission omkring Aar 1900 behandlede det hele Spørgsmaal om Formue- og Indkomstskat til Staten, og det ærede Medlem har nu sidst hørt den ærede Ordfører for Udvalget sige, at han var stemt for en saadan Formueskat.

Jeg havde brugt et noget spøgende Udtryk om, at man ikke kunde tage Hensyn til, at det var en Dobbeltbeskatning, og det er ogsaa min Mening, at vi under disse overordentlige Forhold og disse overordentlige Skatteforhold har maattet gaa med til Dobbeltbeskatning. Hvis vi beskatter Aktieselskabers Indkomster paa den Maade, det her sker — og meget højt —, bliver det ogsaa en Dobbeltbeskatning. Der bliver i den Henseende ingen Forskel paa, om man tager Skatten af Formuen eller af Indkomsten.

Ordføreren (Dalsgaard): Det er den højtærede Finansministers Henvisning til min Stilling i Skattekommissionen i Aaret 1900

med Hensyn til Spørgsmaalet om Formuebeskatning af Aktieselskaber, der foranlediger mig til at gøre den Bemærkning, at heller ikke den Gang mente jeg, at Aktiekapitalen skulde medregnes til Selskabets skattepligtige Formue. (*Finansministeren [Brandes]*: Det har jeg ikke sagt). Men jeg vil gøre opmærksom derpaa, for Ministerens Udtalelse kunde ellers misforstaaes.

Schovelin: Det vil være umuligt for den højtærede Finansminister at opretholde denne Forskel mellem Penge, der betros til en Bank, og Penge, der betros til et Aktieselskab, fordi i det ene Tilfælde er Renten forudtaalt — „forudtaalt“ er for Resten et besynderligt Udtryk, man ved kun, hvor meget man i den nærmeste Fremtid kan faa i Rente —, medens i det andet Tilfælde ved man intet om Udbyttet. Det er overhovedet ikke Spørgsmaalet om Renteaftale, der konstituerer Begrebet Gæld. I begge Tilfælde vil man have Udbytte af sine Penge. I Tilfældet med Banken er det ganske sikkert, at man ved forud, hvor meget Udbyttet foreløbig bliver. I Tilfældet med Aktieselskabet haaber man paa, foruden almindelig Bankrente, at tjene, som jeg sagde før, en Del af Foretagendets eventuelle Driftsherregævinst, men det forandrer aldeles ikke Gældens Karakter. Overhovedet kan Forskellen mellem Aftale og Forventning med Hensyn til det eventuelle Renteudbyttes Størrelse aldeles ikke have Indflydelse paa selve Gældens Karakter som Gæld. Man har jo endogsaa rentefri Gæld. Naar man laaner gode Venner Penge, betinger man sig ingen Rente, alligevel bliver Laanet for disse gode Venner en Gæld. Man kan ikke sige, at der ikke er Tale om Gæld, fordi man ikke har aftalt en Rente — Kapitalen skal man jo dog have tilbage.

Med Hensyn til Spørgsmaalet: *Reservefond* er det ikke mig, der har været inde paa Betragtningerne om, at man vel maa regne Aktiekapitalen for Gæld, men at derimod Reservefonden skal regnes som Formue. Jeg mener netop, at det, at man kan anstille den Slags Betragtninger om at se i Praksis at komme den Slags underlige Veje, viser det irrationelle ved hele Sagen, og at det burde indeholde en Advarsel mod overhovedet at indlade sig paa den Slags Ting. Men alligevel er der nogen Begrebsforskelle. Man kan til Nød sige, at Reservefonden er en Formue, som er opsparet. Selvfølgelig maa man alligevel, naar man skal beskatte Formuen, vende sig imod Aktivsiden. Men naar vi skal vide, hvor stort et Beløb af de samlede Aktiver vi skal henregne til Formuen, kan vi finde